

Мария застана като закована на прага.

- Какво има? Какво се е случило? - тя се отправи към княза - Иоане! Кажи!

Тя погледна безпокойно баща си. В бистрите ѝ очи надникнаше дълбока уплаха.

Царят се изсмя.

- Ще има наскоро ^{ти}свадба. Ще женим Иоана...

Момичето извика и се извърна към братовчеда си...

- Верно ли е? За Ана?

Иоан се беше изправили се мъчеше да се овладее.

- Да. За Ана... - отвърна вместо него Калоян. - И се обърна към братанеца си - Хубаво момиче е тя... Лицето ѝ е бяло като памук...

Но младият княз с бързо движение се прости и избяга. Радостта прикачи криле на нозете му. С буйно нетърпение той изтича през цъфналите градини, зави край дома на страхата, мина през малката порта и стремглаво се спусна надолу по стръмния път.

Свадбата щеше да стане през октомври. В същия ден щяха да се венчаят и много други млади боляри и войводи. Някакво странно опиянение, някаква чудна, трескава радост бе развихрила този път спокойните търновци. Най-послед, след толкова бран, след толкова тревоги, щеше да има малко веселба. Най-сетне мъжете щяха да прекарат зимата в къщи, край домашното огнище, без да се готвят за нови походи. Царят беше обещал на войводи, челници и боляри, че ще остави войската си да почине по-дълго време. Ромеите бяха вече сломени. Латин^иите кротуваха...

А есента даряваше богатия си плод. Кюпове и хамбари прибраха златна жетва, бъчвите кипяха пълни с младо вино, бистър мед тежеше в едри восъчни пити, ден и нощ млините сипеха ситно брашно, големи крондили се пълнеха със сладък петмез от грозде и тикви...